

stille dem til Udnævnelse paa samme Maade som Præster i øvrigt. Flertallet foreslaar dette ændret saaledes, at de paagældende faar betydeligt ringere Adgang til at blive Præster i Folkekirken end hidtil, idet, som den ærede Ordfører udtalte, Flertallet foreslaar, at Indstillingen skal være enstemmig. Det samme Krav foreslaas stillet med Hensyn til Mænd, som har taget en anden afsluttende Prøve ved Københavns Universitet end den teologiske. Dem har Flertallet vist den Ære at foreslaa at give dem den Fordel, at de, som hidtil har været side-stillet med andre Lægfolk, nu i Stedet for at skulle søges af en bestemt Menighed for at kunne komme i Betragtning faar Lov til selv at søge. Det er en Begunstigelse, der gives disse Akademikere, en Begunstigelse, som Mindretallet fuldt ud kan billige. Vi har ønsket den udvidet noget, nemlig derhen, at vi har foreslaaet, at den Alder paa 35 Aar, der kræves af de egentlige Lægfolk, som ikke har akademisk Uddannelse, for at søge Embede, skal slettes for disse Kandidater ud fra den Betragtning, at deres lange Uddannelse ved Universitetet maa være tilstrækkelig Garanti for, at de har den almindelige Uddannelse, der er nødvendig for at være Præst. Og naar de saa opfylder de andre Betingelser, der stilles i Lovforslaget: at de gennem deres Arbejde i Menigheden har vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves til Præstegerning, og at Biskoppen ved Prøve har forvisset sig om, at vedkommende er i Besiddelse af, vi har foreslaaet: „saadan Kristendomskundskab“, medens Flertallet siger: „saadanne Kundskaber“, at Præstevise findes forsvarlig, er der ingen Grund til at sætte en højere Alder for dem end for Teologer. Det vil endogsaa efter vor Formening være uheldigt at sætte en højere Alder, thi det er jo givet, at naar en saadan Akademiker i 28 Aars Alderen har Lyst og Trang til at blive Præst og opfylder Forslagets Bestemmelser derom, men ikke kan blive det, før han er 35 Aar, vil han være nødsaget til at gaa ind i anden Virksomhed, og det vil saa falde vanskeligt for ham at afbryde, naar han har naaet 35 Aars Alderen. Det forekommer os ogsaa at være rigtigst, naar en saadan Mand ønsker at blive Præst, da at faa ham i Kirkens Tjeneste i en forholdsvist yngre Alder. Vi har derfor, som sagt, foreslaaet at slette de 35 Aar for disse Kandidaters Vedkommende. Ligeledes har vi foreslaaet, at Bestemmelsen udvides til at gælde Lærere og Lærerinder i Folkeskolen, naar de har gjort mindst 10 Aars

tilfredsstillende Tjeneste i denne eller har udført en tilsvarende Virksomhed i samme Tidsrum samt er fyldt 35 Aar. Her oprettholdes 35 Aars Alderen, fordi vi betragter selve Lærergerningen som en betydningsfuld Forskole til Præstegerningen. Læreren har med Ungdommen og Børnene at gøre, hvilket Præsten ogsaa skal have, og han faar derved Indsigt og Erfaring i at omgaas denne meget betydelige Del af Befolkningen, ligesom han i hele sin Virksomhed kommer i nær Berøring med Befolkningen. Lærere og Lærerinder kan jo heller ikke have Adgang straks, naar de har faaet deres Eksamen, som de i de fleste Tilfælde faar først i Tyverne.

Men den vigtigste Grund til, at vi ikke kan tiltræde Flertallets Forslag under Nr. 10, er den, at det indeholder den samme Bestemmelse, som er knyttet til § 1: at disse Kandidater skal være enstemmigt indstillede. Et Krav om Enstemmighed vil efter de Oplysninger, vi har faaet fra Kirkeministeriet, og som den ærede Ordfører omtalte, have til Følge, at man endog i meget betydelig Grad begrænser den Frihed, der hidtil har været for disse Personer til at søge Embede, og den Frihed, som man ved selve Lovforslaget ønsker at give dem. Saa vidt jeg kan skønne, har kun en Trediedel af de Missionærer og Frimenighedspræster, der er beskikket til Præster i Folkekirken siden 1921, været indstillet enstemmigt, to Trediedele vilde altsaa blive udelukket. Men det er dog ikke Hovedgrunden til, at vi maa modsætte os denne Bestemmelse og dermed maa tage under Overvejelse, hvorvidt vi i det hele taget ved tredje Behandling kan stemme for Lovforslaget. Den væsentligste Grund er den, at man ved denne Bestemmelse indfører noget helt nyt i den kirkelige Lovgivning, maaske i Lovgivningen overhovedet, nemlig dette, at een Stemme skal kunne veje lige saa meget eller mere end alle de øvrige Stemmer i et Menighedsraad. Naar der i et Menighedsraad paa 15 Medlemmer er 14, der stemmer for, at en bestemt Mand af disse to Kategorier skal udnævnes til Præst, men eet Medlem stemmer imod, saa er det dette Medlem, hvis Stemme bliver den afgørende. Det er et Princip, som vi bestemte maa modsætte os. Det er noget, der vil forvandle Menighedsraadene til polske Rigsdage, hvor det jo ogsaa var saadan, at et Medlems Veto var tilstrækkeligt til at kuldaste en Beslutning, og jeg er overbevist om, at Befolkningen nok vil kunne indse Konsekvensen af en saadan Afstemningsregel. Jeg kan ikke være enig